

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 996/2022
25.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Бранка Станића и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Арсић, адвокат из ..., против туженог Парк природе „Мокра Гора“ д.о.о. Мокра Гора, кога заступа Вера Баћковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/21 од 09.11.2021. године, у седници одржаној 25.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/21 од 09.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 60/20 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се као незаконито поништи решење туженог бр. ../2015 од 15.01.2015. године, а тужени обавезе да тужиљу врати на рад и пријави је на све видове обавезног осигурања по основу радног односа. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове поступка од 193.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1634/21 од 09.11.2021. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/2020) и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности, а указивањена на битну повреду из тачке 12. наведеног члана и погрешно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је уговором о раду од 01.01.2011. године засновала радни однос код туженог на пословима ББ визиторског центра парк природе Мокра Гора, а анексом уговора о раду од 11.06.2014. године распоређена је на радно место „ВВ“. Побијаним отказним решењем од 15.01.2015. године тужилји је отказан уговор о раду јер је услед економских и организационих промена престала потреба за обављањем послова на којима је била распоређена. У образложењу решења је наведено да је услед смањеног обима посла и промене организације рада у Парку природе Мокра Гора д.о.о дошло до престанка потребе за обављањем послова на којима је тужила била распоређена. Доношењу овог решења претходила је измена и допуна Правилника о организацији и систематизацији послова од 31.12.2014. године, који је у деловодним књигама заведен под бројем 1/2015 од 01.01.2015. године, а измене Правилника нису објављене на званичном сајту туженог, на интернет презентацији, већ су истакнуте на огласној табли туженог истог дана, а скинуте 10.01.2015. године. У изменама Правилника радно место „ВВ“ на коме је тужила била једини извршилац, није систематизовано, па како је тужила инвалид рада, а није било слободног радног места према њеним преосталим радним способностима, то је престала потреба за њеним радом. Тужила је у време доношења побијаног решења била на боловању. Није спорно да тужилји није достављено упозорење у смислу члана 180. Закона о раду, а тужени није донео програм решавања вишка запослених, с обзиром на број запослених којима је престао радни однос у односу на укупан број запослених. Употребна дозвола за хотел прибављена је 2017. године. Пре престанка радног односа тужилји је исплаћена отпремнина.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови оценили да је тужилји законито и у законито спроведеној процедури отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом, на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду.

Наиме, у поступку је утврђено да изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 31.12.2014. године, објављеном на огласној табли у периоду од 01.01. до 10.01.2015. године, радно место „ВВ“ није систематизовано, па како за тужилју која је инвалид рада, према преосталим радним способностима није постојало друго радно место на које је могла бити распоређена, за њеним радом је престала потреба. С обзиром на број запослених за чијим радом је престала потреба (1), тужени није био дужан да доноси Програм решавања вишка запослених у смислу члана 153. Закона о раду, нити је био у обавези да тужилју упозори на постојање разлога за отказ у смислу члана 180. наведеног закона.

Тужила у ревизији понавља жалбене наводе који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда, због чега је изостало детаљно образлагање ове пресуде у смислу члана 414. став 2. ЗПП, и одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић